ENTRE LA VIDA I ELS LLIBRES

Miguel Gaya

Antonio Pereira és un poeta i novel.lista lleonès, nat a Villafranca del Bierzo en 1923, amb el qual em lliga una amistat literària de fa alguns anys. En altres indrets i ocasions he escrit sobre la seva poesia i la seva prosa narrativa, comentant el seu recull de poemes **Cancionero de Sagres (1969)** i la seva novel.la **Un sitio para Soledad**, publicada el mateix any. Té altres llibres: **El regreso (1964), Del monte y los caminos (1966)**, i **Una ventana a la carretera** —Premi Leopoldo Alas— (1967).

Ara mateix m'acaba d'enviar, finament dedicat, el seu nou llibre **Dibujo de figura**, publicat a Barcelona per Ediciones Saturno, dins la col.lecció de poesia «El bardo», núm. 81.

He obert aquest volumet, d'edició impecable i senzilla, de pàgines nítides i pulcres. Els versos hi discorren com una aigua que sanglota, cristal.lina, per un regueró entre murta. No us hi sobten ni crits ni expressions fortes; res d'exclamacions ni dramatismes. La veu d'Antonio Pereira sona baixet, a l'orella; vos murmura confidències, vos fa confessions delicades. Si el llegiu a un racó de casa, sentiu que aviat l'estança se pobla d'ensomnis i vos pareix entreveure celatges llunyans, horitzons que s'encenen amablement. No us hi torbarà el fibló ni la tramuntana. Hi percebreu, més aviat, un oratge lleu com en un capvespre d'estiu, que fa cor amb el sangloteig de l'aigua confidencial que murmura als vostres peus. Els poemes d'Antonio Pereira són així: confessions, monòlegs interiors que es deixen sentir gairebé com si el mateix poeta no se n'adonàs.

Como pájaros nuevos aprendíamos
y una tarde sin viento nos soltaban
y había que volar.
Yo conmemoro
el inmenso desierto, la distancia infinita
si la andan unos dedos primerizos,
entre un rostro sabido y la profunda
culminación de un seno,
y hoy daría
no sé lo que daría por rehacer el via-
[je...

Sovint hi floreix una ironia lleu. L'autor esguarda el passat i les llunyanies, i en fa comentaris lírics amb una amable pietat. Se'n riu una mica de les coses i d'ell mateix. Però no vos ne fieu massa. Entre les ironies, també se posa seriós, i medita paraules plenes de filosofia.

Yo tengo antecedentes, recuerdos de
[mi infancia
el esperar perdido junto al agua
que entraba borbotona en el botijo
y constante salía adelgazada
hilando el hilo largo de los sueños...

O també aquest altre començament d'un poema:

No hay nada más cansado que el ros-
[tro del domingo
si son las cinco de la tarde y llueve,
no hay recuerdo más triste que el de
[los soportales
y la humedad calando la suela del za-
[pato.
Pero a veces con sol y en día de diario,
más veces cada vez, casi todas las ve-
[ces,
la fatiga del mundo hace eternas las
[horas.
Si supieras que largos van los trenes...

La poesia d'Antonio Pereira, amb les seves ironies i les seves filosofies, amb els seus records i les seves tristeses, no deixa de ser mai un sedant; no cansa ni fatiga. El seu llibret el vos ne podeu dur de camí, vora el mar, a la solitud d'una contrada. No vos destorbarà, sinó més tost vos farà companyia i el llegireu com qui llegeix una plegària.

Miquel GAYA